

Sygnatura akt VI Ka 728/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r.

sprawy **G. S.** zd. G. ur. (...) w G.,

córki Z. i E.

obwinionej z art. 97 kw w zw. z art. 13 ust. 2 Ustawy PoRD, art. 86§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 maja 2014 r. sygnatura akt IX W 1223/13

na mocy art. 104 § 1 pkt 7 kpw i art. 118 § 2 kpw, art. 437 kpk i art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. uchyla punkt 1 tiret 1. zaskarżonego wyroku i na mocy art. 5 § 1 pkt 4 kpw umarza postępowanie wobec obwinionej G. S. o to, że w dniu 21 października 2012r. w G. na ul. (...) przechodziła przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, w sytuacji gdy odległość od przejścia dla pieszych nie przekraczała 100 metrów, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 13 ust. 2 Ustawy PoRD i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;

2. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- za przypisane w punkcie 1 tiret 2. wykroczenie na podstawie art. 97 kw orzeka wobec obwinionej karę nagany,

- uchyla zawarte w punkcie 3 rozstrzygnięcie o obciążeniu obwinionej opłatą;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI Ka 728/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 13 maja 2014 roku sygn. akt IX W 1223/13 apelację wniosła obwiniona G. S.. Orzeczeniu zarzuciła, że przedstawiony we wniosku o ukaranie zarzut opiera się na podstawie czynu zabronionego, co narusza zasadę demokratycznego państwa prawa – art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wniosła o umorzenie postępowania w sprawie o popełnienie wykroczenia z art.97 kw w zw. z art.13 ust.2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Zarzut podniesiony w apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie. Mimo tego zaskarżony wyrok nie mógł się ostać niezmieniony. W. to z tego, że pierwszy z przypisanych obwinionej czynów w dacie orzekania w instancji odwoławczej przedawnił się, zaś w zakresie drugiego wykroczenia zaszła potrzeba zmiany rozstrzygnięcia o karze.

Z apelacji obwinionej, jak i z jej wystąpienia na rozprawie odwoławczej wynika, odmiennie niż w I instancji, że nie kwestionuje ona faktu przechodzenia w dniach 21 października 2012 roku i 11 lipca 2013 roku przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, gdy odległość od przejścia dla pieszych nie przekraczała 100 metrów. Uważa jednak, że nie może ponosić odpowiedzialności, gdyż oba zarzuty zostały oparte na nielegalnych materiałach dowodowych. Sąd odwoławczy tego stanowiska nie podzielił.

Materiał dowodowy w postaci zdjęć i nagrania video dostarczył policji R. K., który jest skonfliktowany z obwinioną i innymi sąsiadami. Pomijając motywację jaka towarzyszyła R. K., gdy zawiadamiał o popełnieniu wykroczeń przez obwinioną, okolicznością obiektywną pozostaje, że materiały te dokumentują popełnienie przez G. S. dwóch przypisanych jej wykroczeń. W obowiązujących przepisach Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia i Kodeksie postępowania karnego, do którego w sprawach o wykroczenia odwołuje się pierwsza z wymienionych regulacji, nie ma normy wyrażającej zakaz korzystania z tego rodzaju dowodów. Na gruncie regulacji karnych pojęcie dowodu jest interpretowane w sposób szeroki. Nie ma zatem zakazu dowodowego takiego rodzaju, jak chce apelująca. Nadto nietrafne jest powoływanie się przez obwinioną na ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych, jako źródło zakazu wykorzystania tego rodzaju dowodów. Oczywistym jest, że przedstawione dowody zawierają wizerunek obwinionej, który stanowi dane osobowe w rozumieniu tej ustawy. Nie mniej jednak wyprowadzanie wniosku, że przedmiotowa ustawa zakazuje dla celów postępowania karnego wykorzystywania wizerunku sprawców przestępstw czy wykroczeń jest nieporozumieniem. Wnioskowanie takie prowadziłoby do wręcz absurdalnych sytuacji niemożności wykorzystywania np. nagrania z monitoringu, na którym widać sprawcę czynu zabronionego. Nie można też zapominać, że zgodnie z art.3 i 3a ustawy o ochronie danych osobowych stosuje się ją do osób fizycznych jeżeli przetwarzają one dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych, a nie stosuje się tego aktu prawnego do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych lub domowych. Nie ma żadnego uzasadnienia dla tezy, by działania R. K. podpadały pod przepisy tejże ustawy. Z całą pewnością przekazanie zdjęć i materiałów video policji, dokumentujących popełnienie wykroczeń, nie jest przetwarzaniem danych osobowych w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych. Nietrafne jest również powoływanie się na nieobowiązujący jeszcze art.168a kpk. W przepisie tym chodzi o zakaz dowodowy, gdy dowód uzyskano do celów postępowania karnego za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art.1 § 1 kk, czyli przestępstwa. Sąd odwoławczy nie dopatrył się, by dowody stanowiące podstawę wniosku o ukaranie uzyskano za pomocą czynu zabronionego. Zrobienie zdjęcia lub nagranie osoby naruszającej przepisy prawa nie stanowi działania wyczerpującego znamiona przestępstwa.

Z tych powodów Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów apelacji obwinionej, a w konsekwencji nie stwierdził naruszenia art.2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Pomimo niezasadności środka odwoławczego obwinionej zaskarżony wyrok wymagał istotnej korekty. Na moment orzekania przez Sąd Okręgowy minęły 2 lata od popełnienia wykroczenia z dnia 21 października 2012 roku. Zgodnie z art.45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok. Jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Doszło zatem do przedawnienia karalności. Stąd Sąd odwoławczy uchylił punkt 1 tiret 1. zaskarżonego wyroku i na mocy art.5 § 1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie wobec obwinionej G. S. o to, że w dniu 21 października 2012 roku w G. na ul. (...) przechodziła przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, w sytuacji gdy odległość od przejścia dla pieszych nie przekraczała 100 metrów,

tj. o wykroczenie z art.97 kw w zw. z art.13 ust.2 ustawy Prawo o ruchu drogowym. W tym zakresie po myśli art.118 § 2 kpw kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Pozostało do rozważenia rozstrzygnięcie o karze za wykroczenie popełnione 11 lipca 2013 roku (punkt 1 tiret 2. zaskarżonego wyroku; jedna kara za dwa wykroczenia utraciła bowiem rację bytu). Za czyn ten na podstawie art.97 kw Sąd odwoławczy orzekł karę nagany. W realiach sprawy jest to kara adekwatna do popełnionego wykroczenia, które ocenić trzeba jako zdarzenie drobne. Obwiniona poza przejściem dla pieszych przechodziła około godziny 5:30, gdy nie było dużego ruchu. Swoim zachowaniem nie spowodowała zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Charakter i okoliczności czynu, a także właściwości i warunki osobiste G. S., która pracuje i prowadzi ustabilizowany tryb życia, przemawiają za wnioskiem, że kara nagany jest wystarczająca do wdrożenia obwinionej do poszanowania prawa.

Ponieważ przepisy ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie przewidują opłaty za karę nagany (wniosek z art.21 tejże ustawy), Sąd odwoławczy uchylił zawarte w punkcie 3 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o obciążeniu obwinionej opłatą oraz nie orzekł jednej opłaty za obie instancje.

Podstaw do innych korekt orzeczenia Sądu Rejonowego nie stwierdzono i stąd w pozostałym zakresie wyrok ten został utrzymany w mocy.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji obwinionej jest obciążenie jej zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych.